

Kisember koromban édesanyám Eddén ha karjába kapott hétköznapi ünneplős ruhájában, már tudtam, mit fog mondani: "Na, gyere mosakodni és öltözni, nagyapád kivisz lovas szekérrel a jádi állomásra, megyünk Kaposba!"

A gőzmozdony látványának ígérete, a vonatozás lehetősége csábító volt, de az a Kapos nagy és ijesztő. Sok ember, lovas kocsik sokasága, autók, motorok, fekete-fehér kockás Warsava taxik, buszok, napellenzős üzletek és kirakatok. Állatvásár, piaci napok, minden nyüzsgő és hangos. De van bambi, virsli, és vihetünk haza parizert és olasz szalámit. Meg az első színházi élmény, Berek Kati Nyilas Misije, amelyről ma már csak patakozó könnyeim az emlék.

1959. augusztus vége felé járt az idő.

Apám a cukorgyári MIR kisvasút mellett talált rám, ahol a vagonokat tologattuk, felváltva egymást pajtásaimmal az utas és toló szerepben. "Gyere, elviszlek a Fradi-Kinizsi meccsre!" Csepel motorral érkeztünk a cukorgyári gödörben rendezett mérkőzésre. Hatéves voltam, soha nem láttam még annyi embert, de olyan kiváló focistákat azóta is ritkán: Albert, Fenyvesi dr, Vilezsál, Orosz, Mátrai, Novák és a többiek. Egy szerelem kezdete volt ez a mérkőzés.

Egy tizenéves diáknak a tavasz vége bizonyára a boldog várakozás időszaka.

A Laktanya utcai Latinca Kollégium első emeleti tanulószobáinak ablakain a '60-as évek végén, '70-es évek elején szinte benyúltak a vadgesztenyefák ágai. A serkenő zöld levelek és a lassan bomló gesztenyevirág a közelgő szabadság hírnökei voltak számomra.

Egyetemistaként más városban - de ma így ötven felett itthon is - tavasszal gyakorta előjött, illetve előjön ez a régi kép. Az emlékezetnek ez a mámorítóan üdítő élménye nem csupán a közelgő nyár, a röpké szabadság, ez az élmény Kaposvár.

Jó érzés azóta hazajönni.

Az elmúlt 40-45 év a város életében nemcsak a nagy építkezések ideje. A változások emlékeket, sőt legendákat is teremtenek. Ma már csupán az emlékekben élnek Szentjakab, Töröcske, Kaposfüred és Toponár csendes, közművesíttlen, falusi portái.

A Deseda medrében talán csak a süllőző horgászok tudják, hol is van a kisvasút töltésének nyomvonala. A hajdani füredi káposztaföldek nagy részén igényes családi házak állnak, akár csak a toponári kertvégek helyén, vagy a kiscsáti szántók és a kecelhegyi gyümölcsös területén. A Honvéd utcai Tisztviselőtelep és a Füredi utcai (és környéki) kis kertés házak világa már a múlté, helyükön lakótelepek épültek. Az egykori Marhahajtó út, Szokola-berek, Kanizsai és Berzsényi utcák környezetének változására a másfél évtized után hazatérő bizonyára rácsodálkozna. A globalizáció "áldásaként" bevásárlóközpontok, autószalonok, benzinkutak, bankok települtek városunkba.

Vannak, akik fanyalognak: nem megfelelő a közúti, vasúti és légi megközelíthetőségünk, több

befektető kellene, sok a felújításra váró épület, hiányzik egy jó minőségű szálloda, sok az elszegényedett család és a munkanélküli, a közterületi rongálás, lopás és szemetelés is terhes a városnak. Igen. Sok még a dolgunk, lesz mit tenni az elkövetkező években.

Van, amit viszont nem lehet elvenni a kaposváriaktól, mert tették a dolgukat. Íme néhány példa:

A megszűnők helyén és mellett megújuló és új üzemek, vállalkozások. Keservesen korszerűsödő és átalakuló egészségügy (diagnosztikai tömb, kórház, új rendelők). Új és megújuló iskolák, ma már sajnos egyre fogyó tanulólétszámmal. Egyetemi város lettünk, egy bővülő, korszerűsödő egyetemi központtal és az országban egyedülálló lovasakadémiával. Római katolikus püspöki székhely vagyunk.

Új kiállítóhelyek jöttek létre. Műemlékeink megszépültek, új szobrok, szökőkutak, parkok, terek létesültek.

Újra virágos város vagyunk. Élmenyfürdő, jégcsarnok, atlétikai pálya, teniszcsarnok, műfüves pálya épült, megújult a labdarúgó stadion, és soha nem látott sportsikereket értünk el labdasportokban. Teljes a város közműellátottsága, új utak, sétáló utcák, terek, járdák épültek, illetve újultak meg. Megszépültek, korszerűsödtek lakótelepi tömbházaink és környezetük. Új szociális intézmények épültek és kezdték meg működésüket.

Rövid múltira tekint vissza az egyre népszerűbb Tavasz Fesztivál, Festők városa, Szentjakabi nyár és Advent rendezvénysorozata. Saját televíziónk van.

Van még egy fontos dolog: nem hagyta a város veszni a nagy építkezések közt sem értékeinket.

Kaposvárra jó hazajönni. Mert van dolgunk itt. Korszerűbb fürdőt, felújított színházat és iskolákat akarunk, új kulturális, szórakoztató, ifjúsági és rekreációs közösségi tereket szeretnénk létrehozni. Új és megújuló otthonok, munkahelyek, utak kellene. Olyan várost érdemes és szabad csak építeni, ami az otthonunk, amely megélhetést, biztonságot nyújt családjainknak, ahol jó élni. Mi magyarok a Kárpát-medencében, mi kaposváriak Kaposváron legyünk otthon!

Ha Budapesten járok, meglátogatom gyermekeimet.

Nemrég búcsúzkodáskor megkérdezte ötéves kisunokám: "Papa! Mikor megyünk haza?" Mert neki is "haza" Kaposvár. Az a város, ahol nagyon várják Őt.

Ahol korcsolyázni lehet. Ahonnan pár perc Szarkavár és lehet lovagolni, vagy irány Patca, a Katica-tanya. Ahol nyári estén önfeledten lehet pacskolni a Kossuth tér feltörő vízugarait. Ahol a Tókaji-parkerdőben olyan izgalmas a kirándulás. Ahol az Európa park galambjai után önfeledten lehet szaladni. Ahol a világon a legjobban ízlik a fagy. Ahol a Kecel-hegyen lehet a legfinomabb kiflit kapni. Ahol a legmókásabb hóembert lehet építeni. Ahol mindig történik valami: utcaszínház kicsiknek, bohóc a gyermeknapon, tűzijáték a városligetben (igaz, már aludni kellene olyankor), farsangi karnevál, karácsonykor betlehem a székesegyház előtt, és

ahol meg lehet csodálni a díjlovagláson kecsesen táncoló lovakat.

Kaposvárra jó hazajönni.

Ez a gondolat fogalmazódott meg sokunkban a Somssich-Táncsics Gimnázium 200 éves Jubileumi rendezvénysorozatán is. Egy nagymúltú iskola, amely olyan festőóriásokat pallérozott, mint Rippl-Rónai József, Vaszary János; amely két kormányfőt – köztük 1956 mártírhalált halt miniszterelnökét, Nagy Imrét – adott az országnak, amelynek padosrait koptatta az olimpiai bajnok, világválogatott labdarúgó Bene Ferenc, amely világhírű tudósokat készített fel (Rauss Károly, Kaposi Mór, Frankl Péter) tudományuk művelésére – most hazahívta, találkozóra invitálta egykori jeles diákjait. A hívó szóra jöttek a művészek, tudósok, újságírók, politikusok és mesteremberek. Hazajöttek. Mert itt vannak a gyökereik, itt születtek az életre szóló álmaik, innét vitték a tudást és a nehézségeken is átsegítő hitet, morális értékeket.

Mert értékteremtő város a miénk. A Somogy Táncegyüttes születésnapjára a Csiky Gergely Színház nézőtere zsúfolásig megtelt. "Emlékszel?" – szólított meg barátom. – "Jó 25 éve a Mester és Margaritán is ennyien voltunk." Emlékszem. Buszok hozták a nézőket a fővárosból, Pécsről és máshonnan. A színházi világban Kaposvár fogalommá vált. A hazai színművészek, rendezők színe-java megfordult itt.

A színművészet védjegye lett Kaposvár.

A hatalmas, lombos fák borította parkban ma is az arra sétáló pillantását megragadva, elismerést kiváltó szépségével késztet megállásra a színház épülete. Azt mondják, hogy aki gyaloglás közben lehajtott fővel jár, az helybéli: a vendég, a turista az épületeket nézi, a látókat keresi pillantásával. Jól teszi – ha meg nem botlik –, aki jártában-keltében fenn hordja tekintetét Kaposváron. Szerencsére eleink megmentették, megőrizték a városközpont gyönyörű szecessziós épületeit, homlokzati díszzeit. Ha pedig sétálni, barangolni indulunk, feltétlenül tekintsük meg a város műemlékeit, melyek közül a legősibb az 1061-ben alapított szent jakabi bencés monostor. Az ipari parkban lévő autóbuszüzem avatásán, ha messziről is, de látható volt a monostor egy nagy falrészlete, kerengője. Az avatáson részt vevő egyik jeles politikusunk a távolba mutatva kérdezte, mi az az építmény. "Annak az avatásán is magas méltóságok voltak jelen" – mondtam. " – Kik voltak tőlünk?" – kérdezte. " – Salamon király és Géza herceg" – válaszoltam.

A monostor területén épített kilátótoronyból gyönyörködhetünk a város látványában. Bár sokakkal együtt állítom, hogy a legszebb kilátás a városra a Kecel-hegyi kettős kereszt mellől nyílik. A környék apraja-nagyja innét gyönyörködik a szilveszteri tűzijáték újévköszöntő látványában. Ha pedig "sok" a város, iránya természet: busszal, gépkocsival, gyalogosan vagy kerékpárúton. Felkereshetjük a horgászok paradicsomát, a Töröcskei tavat vagy a Desedát. A Deseda strandjával, arborétumával, kajak-kenu pályájával, hétvégi házaival a pihenni vágyók százait csalogatja. A közeli erdők, a gombában, vadban gazdag Zselic rengetege szépséges tölgyeivel, bükköseivel pedig a vadászok és a túrázók birodalma.

"Somogyország kellős közepében ..." hangzik fel gyakorta a szép dal vidám, borozó társaság "előadásában" a Kapos-menti dombok pincesorain vagy hétvégi házaiban. Mert ma is valóság

és igaz egy régi ismert dalunk szövege: "jó bort mérnek Füreden és Kaposvárra ... " Ha már kifogy a nóta, a tücskök viszik tovább a dallamot. A nyugalmat árasztó, csendbe simuló tücsökzene is a miénk. A hívogató zene, az otthon hívó hangja: Kaposvárra jó hazajönni.